

Рѣки пѣнливи
Извори, вади . . .

На твойтъ вिति
Скали чудовни, —
Орли сърдити,
Гори вѣковни! . .

1. Двѣ сестрици.

П. Петровъ.

На морский брѣгъ разбита, жалка
Рибарска лодка се спотайва;
До нея вѣрна дружка малка,
За пжть готова — я окайва:

— Сестрице мила, съкрушена,
Защо се даде на вълнитѣ?
Рибарьтъ твой кждѣ се дѣна?
Въ безкрайни ширѣ, илѣ въ дълбинитѣ?..

2. На малкия рибарь.

Ти малъкъ си, но въ твоитѣ очи
На старѣ морякъ безстрашието личи.

Ти вихрено лопатитѣ въртишъ,
Срѣщу вълнитѣ самъ-саминъ летишъ.

Съ коси-коприна вѣтърътъ играй;
Какъ нѣжно слънце родно въ тѣхъ сияй!..

Дѣте, азъ виждамъ: въ зеници — ефиръ
Мечта люлѣшъ за незнаенъ миръ . . .